

AZ ÉN NÁRDUS-ÉLETEM

Bajor László

Szûkösen éltem és nagyon szegényen.
Féltem őriztem
fehér alabástrom edényem.
Töretlen volt,
színültig drága nárdussal tele.
Mekkora kincs!
Sok színes álmodtam veled.
Terveket szőttem,
Világlótt egyre előttem,
vígán villantva a fényen
fehér alabástrom edényem.

Akkor a hajlékomba egyszer
betért megfáradva a Mester,
Tudta, hogy hova készül,
Tudtam, hogy hova készül.
Jeruzsálem távoli ormán
valami titkos vész ül.
Bűnnel, nyomorral bajjal,
indul a döntő harcra.
... Árnyak lopódtak fehér homlokára.
Fájt a tanítványok közömbös arca.
Nem értik? Nem érzik?
Egyedül én érzem? Én értem?
Még megváltani engem ...
Talán... meghalni értem.

Ott ül fáradtan a Mester.
Sietve kamrámba osontam
s visszatértem a drága kenettel.
Fehér alabástrom edényem,
melyet őriztem rejtve, szegényen,
összetörtem, s a drága kenet
illatosan, ragyogva
szelíd fejére permetezett.
?Te meghalsz értem!? - árasztotta szét
a lány illatbeszéd.
?Én neked adom az életemet
és a szívem minden szeretetét.?

?Tékozlás!? - zúgtak fel körben.
Megbiztatott
Krisztus szeméből egy meleg sugár,
Tudtam, hogy semmiért se kár:
a kenetért? se kár,
Érte kiontott életért? se kár:
S áldom a percet, melyben
alabástrom edényem összetörtem.

Én abban élek,
abban a boldog csodamozdulatban,
a Golgotára készülő Királynak
mellyel a nárdusomat odaadtam.

Forrás: www.keresztenydalok.hu